

[Lawaetz]

nerne ikke bestiller noget. De forsøger på at gøre det bedst muligt. Men det, hr. Poulsgaard siger – det vil jeg give ham ret i – er, at der måske er for mange kommissioner, for store kommissioner, og at de måske sidder for længe.

Jeg skal ikke tage en stor debat op, selv om der sådan set var grund til det. Jeg vil gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at det ikke er manglende interesse, men det er sådan, at det, vi diskuterer i dag, simpelt hen ligger i luften som et debatspørgsmål, som ikke afgøres i dag, men som ligger med masser af emner frem i tiden. Arbejdsministeren nævnte Frankrig, hvor jeg godt ved at man nedsætter arbejdstiden til 39 timer og forventer en time yderligere i hvert af de kommende 5 år, men dér har man også vanskeligheder. Sådan er der en lang række ting, og i virkeligheden er det, vi ideologisk er uenige om, hvor man skal lægge vægten, og jeg tror, at fru Lilli Gyldenkilde selv medvirker lidt til at rejse skel. Vi skal nævne det i den rigtige rækkefølge. Først det private erhvervsliv i samarbejde med det offentlige, ikke omvendt. Det private kan måske finde ud af en form for samarbejde. Nævnt i den rigtige rækkefølge kan vi bedre snakke om det.

Hr. Arne Melchior benyttede lejligheden til at skyde lidt på fremskridtspartiet. Det er jo snart ved at være en gammel vittighed. Han var helt oppe på, at 90 pct. af de offentligt ansatte skulle afskediges – den er nok efterhånden 9 år gammel, men lige meget. Jeg vil indskrænke mig til at sige, at hvis man stoppede for ansættelser i den offentlige sektor, ville det, med den takt, det har i dag, betyde en besparelse på bare 6 mia kr. om året. Lad os diskutere det og springe overdriivelserne over, dem har vi ikke råd til lige i øjeblikket.

Arne Melchior (CD):

Må jeg sige tak til hr. Lawaetz for oplysningen her til sidst. Jeg indrømmer, at oplysningen om afskedigelse af de 90 pct. er en gammel oplysning, men at det var en vittighed, var faktisk nyt for mig. Jeg tror nu ikke, det blev fremsat som vittighed i sin tid, men lad det være.

Jeg stillede et spørgsmål til arbejdsministeren om hans udtryk »fleksibel placering af arbejdstiden«. Ministeren bekræftede, at han

havde ment det alvorligt, det tvivler jeg ikke på. Han sagde også, at det ikke var vagt udtrykt. Det vil jeg heller ikke påstå, for det lyder da af noget meget stærkt og ikke vagt. Men en definition på, hvad ministeren tænkte sig derved, fik jeg altså ikke. Det er nok også meget forlangt, for det er svært – ministeren henviste til de mange aftalemæssige bindinger, der er. Jeg har vel lov til at sige, at når en minister – arbejdsministeren møder jo altid velforberedt – kommer med sådan et udtryk, så må vi andre, som føler noget lignende og forsøger at virke for noget tilsvarende, have lov at vejle morgenluft på en eller anden måde, føle, at der er noget, der kan tales om. Det bliver der forhåbentlig stunder til, for jeg tror, det er vigtigt med den fleksibilitet på arbejdsmarkedet. Det kommer vi nok til at tale om under næste punkt på dagsordenen i en noget anden forbindelse.

Så blot endnu en lille kommentar til spørgsmålet om familiepolitikken og befolkningstilvæksten. Lomme filosofi eller ej mener jeg faktisk, at det, når vi taler om ledighedsbekæmpelse og inddrager arbejdstidens længde, hvad der er helt relevant, er lige så relevant at tale om, hvilken familiepolitik, herunder altså formeringspolitik, samfundet skal føre, og dér er samfundet gået over til i de senere år at hjælpe os, hjælpe familierne til at gøre det nemt at få rigtig mange børn. Da jeg fik mine 2 første børn omkring 1950, betalte vi selv det hospitalsophold, der knyttede sig til fødslerne. Da jeg fik mine 2 næste omkring 1970, modtog jeg – eller mere konkret min kone – af samfundet gratis faciliteter fra A til Z. Jeg mener, at det er en forkert politik. At det i nyere tid ikke har ført til et stigende fødselstal, har nok andre årsager, bl. a., som et kyndigt medlem af dette ting har fortalt mig, at kvinderne i større antal er kommet ud på arbejdsmarkedet. Vi skal altså holde op med at hulke over, at det er gået tilbage med fødselstallet. Det er rimeligt, og det er fornuftigt. Jeg mener, at i den skatte- og tilskudspolitik, vi tilrettelægger, hører det med til spørgsmålet om ledighed og beskæftigelse, at vi ikke præmierer det at få børn. Det er en stor, stor præmie i sig selv.

Jeg skal slutte med at sige til hr. Arne Bjerregaard, som var inde på, at det har noget med krise at gøre, at det tror jeg faktisk ikke det har. Det er jo kendt – jeg står her